

САКИ КИЛЕРЪТ

Превод от английски: Красимира Тодорова, —

chitanka.info

За децата бе организирано неочаквано забавление — излет до заливчето Джагбъро. Никълъс за наказание щеше да си стои у дома. Сутринта беше отказал да си изяде вкусната и питателна попара с мляко под явно несъстоятелния предлог, че в нея имало жаба. Възрастните — хора с опит и здрав разум — го увериха, че не е възможно в попарата му да има жаба, и му казаха да престане да говори глупости, но той държеше на своето и продължи „измишльотините си“, като описа подробно цвета и шарките на споменатата вече жаба. Най-драматичният момент в историята настъпи, когато в купичката с попара на Никълъс наистина се откри жаба; той самият я беше пуснал там, затова с такава увереност говореше за нея. Здравата му се накараха за провинението, и с право — наистина не е хубаво да вземеш от градината жаба и да я пуснеш в купичката си с попара, — но Никълъс мислено тържествуваше, защото за него беше по-важно да докаже, че възрастните, хора с опит и здрав разум, които така настойчиво го бяха убеждавали в безсмислеността на твърдението му, всъщност бяха сгрешили.

— Нали казахте, че не е възможно в попарата ми да има жаба, а ето че имаше — повтаряше упорито той като опитен полемист, който няма намерение да отстъпи от завоюваната позиция.

И тъй, братовчед му, братовчедка му и крайно досадният му помалък брат щяха да отидат този следобед на плажа Джагбъро, а той щеше да си седи у дома. Лелята на братовчедите му, която кой знае защо си беше въобразила, че може да се нарича и негова леля, набързо организира излета до Джагбъро, за да покаже на Никълъс какво удоволствие ще пропусне, и то съвсем заслужено, след като се беше държал така невъзпитано на закуска. Щом някое от децата се провинеше, тя винаги измисляше някакво забавление, от което безмилостно лишаваше виновника. А когато децата направеха обща бея, веднага им съобщаваше, че в съседния град е пристигнал цирк, ненадминат по рода си цирк, с безброй слонове и че ако те не били толкова непослушни, щяла да ги заведе още същия ден.

Когато дойде моментът за тръгването, всички очакваха Никълъс поне от благоприличие да пролее няколко сълзи. Вместо него обаче се разплака братовчедка му, защото здравата си ожули коляното на стъпалото на колата, докато се покатерваше в нея.

— Ама че ревла — обади се ухилен Никълъс, когато групата потегли без очакваното въодушевление.

— Бързо ще забрави болката — рече самозваната леля, — само да затича веднъж по онзи красив плаж. Слава Богу, че се случи толкова хубаво време, ще прекарат чудесно.

— Боби няма да прекара чак толкова чудесно, нито пък много ще тича — подсмихна се злорадо Никълъс. — Обувките го убиват. Тесни са му.

— А защо не ми е казал, че го убиват? — попита лелята троснато.

— Два пъти ти каза, но ти не го чу. Много често не чуваш, когато ти казваме нещо важно.

— Днес няма да влизаш в овощната градина — премина на друга тема лелята.

— Защо? — попита Никълъс.

— Защото си наказан — отсече тя.

Този довод явно не можа да убеди Никълъс. Ако му се влиза в градината, ще влезе, какво като е наказан. От упорития израз, който се изписа на лицето му, лелята разбра, че твърдо е решил да влезе в овощната градина. „Само защото му забраних“ — помисли си тя. В овощната градина можеше да се влезе през две врати, а Никълъс беше дребно момченце и ако успееше да се промъкне вътре, веднага щеше да се скрие сред избуялите листа на ангинарите, малинажа и останалите плодни храсти. Лелята имаше да върши куп неща този следобед, но уж заета с някаква градинарска работа, се въртя около два часа сред цветните лехи и храстите, откъдето можеше да държи под око и двете врати, водещи към „забраненото удоволствие“. Беше жена с бедно въображение, но с неизтощима упоритост.

Никълъс се опита един-два пъти да се промъкне крадешком към предната част на градината с явната цел да се добере до една от вратите, но нито за миг не можа да убегне от зоркото око на лелята. Всъщност той съвсем нямаше намерение да влиза в овощната градина, за него беше важно леля му да си помисли, че тъкмо към това се стреми. Така щеше да остане доброволно на пост през по-голямата част от следобед. След като затвърди напълно подозренията ѝ, Никълъс се върна в къщата и бързо приведе в изпълнение плана, който отдавна зрееше в главата му. Като се качеше на стол в библиотеката,

можеше да достигне лавицата, на която лежеше голям, доста необикновен на вид ключ; а ключът беше необикновен не само на вид — той пазеше скрити от очите на нежелани посетители потайностите на килера и допускаше до тях само лели и тям подобни привилегировани особи. Никълъс не беше много опитен в пъхането на ключове в ключалки и в отключването на брави и макар че няколко дни се бе упражнявал да отключва вратата на класната стая, не беше сигурен дали този път ще се справи успешно. Ключът леко заяде, но превъртя. Вратата се отвори и момчето се озова в един непознат свят, в сравнение с който овощната градина му приличаше на пустиня.

Безброй пъти Никълъс се бе опитвал да си представи как изглежда килерът — този строго укриван от детския поглед приказен свят, за който не ти разказват, колкото и да разпитваш. Очакванията му се оправдаха. Просторното сумрачно помещение, осветявано от един-единствен висок прозорец с изглед към „забранената“ градина, беше препълнено с невиджани съкровища. Лелята го използваше за склад. Тя беше от хората, които смятаха, че вещите се повреждат от употреба, и за да ги съхранят, ги предаваха на праха и влагата. Онези помещения на къщата, до които Никълъс имаше свободен достъп, бяха полупразни и безинтересни, а тук беше пълно с такива прекрасни неща, че можеш и да се объркаш на кое по-напред да се любиш. Първото, което привлече вниманието му, беше един обрамчен гоблен, явно предназначен да служи като параван за камина. Никълъс така се прехласна в изобразената на него случка, сякаш се разиграваше пред очите му. За да разгледа подробно всичко, седна върху навити на топче пердета с индийски мотиви, чиито прекрасни багри прозираха изпод дебелия слой прах. Най-отпред се виждаше човек, облечен в старинен ловджийски костюм, който току-що бе пробол със стрела един елен. Еленът се намираще само на стъпка-две от ловеца, така че едва ли му е било особено трудно да го пронже. Освен това растителността наоколо беше така буйна, че сигурно го е улеснила да се промъкне неусетно до пасящото животно. Двете хрътки очевидно бяха обучени да вървят непосредствено до господаря си, докато той не пусне стрелата, защото едва в този момент с грациозен скок се впускаха в лова. В тази част на картината, макар и интересна, нямаше нищо необикновено, но дали ловецът бе видял онова, което виждаше Никълъс — четирите вълка, понесли се към него в галоп откъм гората?

Може би имаше и други, скрити сред дърветата, но щяха ли ловецът и кучетата да се справят дори с тези четири, ако ги нападнеха? В колчана на човека бяха останали само две стрели, а той можеше да не улучи с едната, пък дори и с двете. Доколко изкусен стрелец беше, оставаше да се съди само по това, че беше уцелил един голям елен от смешно близко разстояние. Никълъс седя няколко минути унесен в предположения, как ли би могла да се развие сцената. Боеше се, че вълците са повече от четири и че ловецът и кучетата са в опасност.

В килера имаше обаче още толкова много възхитителни предмети, че накрая насочи вниманието си и към тях: старинни, извити във формата на змии свещници, порцеланов чайник патица, през чиято отворена човка се изливаше чайт. Колко грозен и безличен изглеждаше чайникът от детската стая в сравнение с този! Имаше и една гравирана кутия от санталово дърво, натъпкана със слоеве ароматизиран памук, а между тях бяха наредени миниатюрни месингови фигурки: гърбати бикове, пауни, феи. Да ти е еднакво драго да им се любоваш и да ги пипаш. Голямата квадратна книга с прости черни корици не му се стори особено обещаваща, но Никълъс реши все пак да надникне в нея. И каква чудесна изненада — цялата беше пълна с картинки на птици. И то какви птици! В градината и по поляните, където ходеше да си играе, имаше само малки птичета, случайно бе зървал някоя по-едра сврака или гривяк; а тук беше събрана цяла картинна галерия от редки творения на природата: чапли, дропли, кани, тукани с пъстра перушина и големи извити клюнове, водни бикове, ибиси, златисти фазани и какво ли не още. И тъкмо се любоваше на оранжевите пера от крилата на една голяма птица и си мислеше за нейния начин на живот, когато чу, че леля му го вика пронизително откъм овощната градина. Продължителното му отсъствие я бе накарало да се усъмни, че е успял да се прехвърли през оградата под прикритието на люляковите храсти, и сега го търсеше усилено, но безуспешно сред ангинарите и малинажа.

— Никълъс, Никълъс — крещеше тя, — веднага излез от там! Не се крий, виждам те къде си.

Навярно за първи път от двайсет години някой се усмихна в този килер.

След малко гневният зов, отправян към Никълъс, се превърна в писък и вик за помощ. Никълъс затвори книгата, постави я внимателно

на мястото ѝ в ъгъла и тръсна отгоре ѝ малко прах от купчината вестници, които лежах наблизо. После се измъкна от стаята, заключи вратата и върна ключа там, откъдето го беше взел. Леля му все още продължаваше да го вика, когато той бавно-бавно се отправи към градината.

— Кой ме вика? — попита Никълъс.

— Аз — обади се глас от другата страна на оградата, — не ме ли чу? Търсех те из градината, но се подхлъзнах и паднах в ямата за дъждовна вода. За щастие е празна, но стените ѝ са така хлъзгави, че не мога да изляза. Донеси малката стълба, дето е под черешата...

— Забранено ми е да влизам в овощната градина — отвърна бързо Никълъс.

— Аз ти забраних, но сега ти разрешавам да влезеш — извика раздражено лелята от ямата за дъждовна вода.

— Гласът ти не прилича на лелиния — възрази Никълъс, — може да си Сатаната и да ме изкушаваш да прегреша. Леля все ми се кара, че никога не устоявам на Сатаната, когато ме изкушава. Но този път ще устоя.

— Не говори глупости — обади се пленницата от ямата, — ами върви да донесеш стълбата.

— А ще има ли ягодово сладко с чая? — попита невинно Никълъс.

— Разбира се — обеща лелята, като в същото време мислено се закани да лиши Никълъс завинаги от това лакомство.

— Сега вече разбрах, че си Сатаната, а не леля ми — провикна се тържествуващо Никълъс. — Вчера, като е поискахме ягодово сладко, тя каза, че няма. А аз знам, че в долапа има четири буркана, защото надникнах и ги видях. Ти, разбира се, също знаеш, че има, но тя не знае, щом каза, че няма. О, Сатана, този път сам влезе в капана.

За Никълъс бе голямо удоволствие да разговаря с леля си, сякаш наистина беше Сатаната, но с детската си проникателност разбираше, че с подобни удоволствия не бива да се прекалява. Той се отдалечи шумно. След известно време една от кухненските прислужнички, тръгнала да набере магданоз, най-накрая помогна на лелята да излезе от ямата.

По време на чая цареше тягостно мълчание. Когато децата пристигнали на скалистото заливче Джагбъро, приливът бил залял

пясъчната ивица, така че изобщо нямало къде да си поиграят — обстоятелство, което лелята бе пропуснала да съобрази в бързината си да организира наказателната експедиция. Тесните обувки на Боби го бяха измъчвали здравата през целия следобед. С една дума, излетът не беше донесъл на децата очакваната радост. Лелята мълчеше с ледено изражение на лицето, обидена, че така позорно и незаслужено я бяха оставили да престои трийсет и пет минути в дъждовната яма. Никълъс също мълчеше, погълнат изцяло от мислите си. „А дали ловецът и кучетата — разсъждаваше той — няма да успеят да избягат, докато вълците се гощават с убития елен?“

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.